Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26210
Copyright: Admont, Benediktinerstift

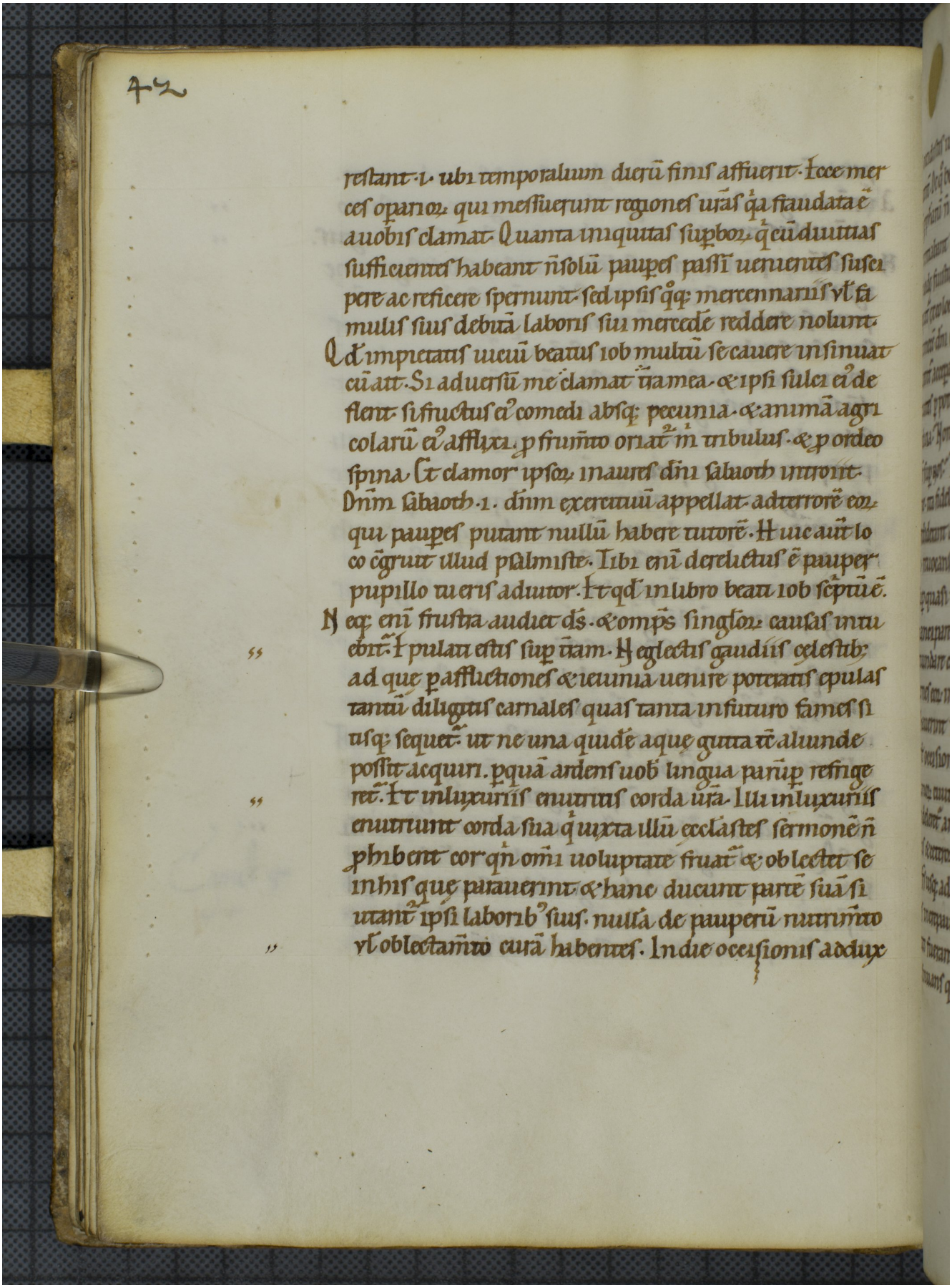

42

restant. l. ubi temporalium dierũ finis affuerit. Ecce mer
ces operariorũ qui messuerunt regiones uras q̃a fraudata ẽ
a uobis clamat. Quanta iniquitas superborũ q̃ cũ diuitias
sufficientes habeant ñ solũ pauperes passi ueniente suscipere
ac reficere spernunt. sed ipsis q̃q; mercennarius vt fa
mulis suis debitã laboris sui mercedẽ reddere nolunt.
Qd impietatis uicũ beatus iob multũ se cauere insinuat
cũ ait. Si adversũ me clamat tua mea. & ipsi sulci eius de
flent. si fructus eius comedi absq; pecunia. & animã agri
colarũ eius afflixi. p frumẽto oriat mihi tribulus. & p ordeo
spina. Et clamor ipsorũ in aures dñi sabaoth introiit.
Dñm sabaoth. i. dñm exercituũ appellat. adtestorẽ eorũ
qui pauperes putant nullũ habere tutorẽ. Hi uic aut lo
co cõgruit illud psalmiste. Tibi enim derelictus ẽ pauper
pupillo tu eris adiutor. Et qd in libro beati iob septũẽ.
Nec enim frustra audiet ds. & omps singlorũ causas intu
ebit. Et pulsati estis sup tam. Hi eglectis gaudiis celestib;
ad que p afflictiones & ieunia uenire poteratis epulas
tantũ diligitis carnales quas tanta in futuro fames si
tisq; sequet. ut ne una quidẽ aque gutta ti aliunde
possit acquiri. pquã ardens uob lingua paruip refrige
ret. Et in luxuriis enutristis corda ura. Illi in luxuriis
enutriunt corda sua q̃ iuxta illũ ecclastes sermonẽ ñ
phibent cor qn omi uoluptate fruat & oblectet se
in his que parauerint & hanc ducunt partẽ suã si
uti aut ipsi laboribus suis. nulla de pauperũ nutrimẽto
vel oblectamẽto curã habentes. In die occisionis adduc